

Jan Cimický

Pěšinky času

Pěšinky času

PRAHA 2007

Jan Cimický: Pěšinky času
Vydání první.
Copyright © 2007 Jan Cimický
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1233. publikaci.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Koláž na přebalu © 2007 Richard Carrasco.
Odpovědná redaktorka Marie Hošková.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-009-9

BARONET
Praha 2007

Jan Cimický

Pěšinky času

1.

Když v takové chvíli zazvoní mobil, jeho zvuk se rozléhá mnohem víc než za normálních okolností. Opravdu, velice nevhodná chvíle! Ve výstavní síni parlamentu se právě chystalo zahájení výstavy Jana Kristoforiho a slavná operní pěvkyně se zaklonila a zavřela oči, aby ze sebe vydala první okouzující tóny.

Majitel mobilu má dvě možnosti: buď pod káravými pohledy ostatních disciplinovaných účastníků mobil rychle vypne, anebo nenápadně hovor přijme, aby mobil dále nezvonil, a uchýlí se někam stranou, aby nerušil.

Patřím mezi disciplinované a pokaždé úzkostlivě dbám, abych respektoval, co se má, tentokrát jsem na to ale zapomněl. Kdo ví, možná to tak bylo souzeno.

„Prosím,“ říkám, jak nejtišeji dovedu. Na displeji se nedají přechíst drobná písmenka jména volajícího. „Prosím!“

Hlas na druhé straně zní klidně.

„To jsem rád, že jsem tě zastihl! Teď sem přišel nějaký člověk, že mámu na ulici porazilo auto!“

„Cože? Jaké auto?“

„Já nevím.“

„Tati, tak počkej, já tam hned přijedu!“

Čert vem vernisáž, čert vem zpěvačku, čert vem, co si kdo bude myslet o nevychovanci, který se na jednu sebere a zmizí, místo aby se zájmem poslouchal!

Co nejrychleji vyběhnout tím bludištěm po schodišti dolů a přes vrátnici na Malostranské náměstí!

V hlavě se všechno míchá dohromady... Mámu porazilo auto... Jak na tom je... Je to vážné... A kde se to vůbec stalo.

Ještěže byl táta tak pohotový a dokázal zavolat na mobil! Skoro v devadesáti je to úctyhodná dovednost.

Z Tomášské ulice vyjíždí prázdný taxík, jako na zavalanou.

„Potřebuju se dostat co nejrychleji na sídliště Novodvorská,“ říkám řidiči, „co nejrychleji!“ A snažím se něco vysvětlovat.

„Jasně, rozumím! Nedávno se mi stalo taky něco podobného!“

A vyráží. Po kolejích nehledě na předpisy, jen doufejme, že tu nikde nebude policejní hlídka. Dívám se na hodinky a v duchu počítám, jak rychle to můžeme stihnout. Tak za půl hodinky, přinejlepším.

Za šestnáct minut!

„Taky jsem to zažil,“ opakuje řidič zasmušile, aniž by to nějak rozvedl, a drží se volantu jako závodní jezdec na rallye Paříž – Dakar.

Auto poskakuje a kličkuje v dopravní špičce. Co se mámě mohlo stát? Byla vždycky tak opatrná! Ale ať člověk chce nebo nechce, v hlavě se mu tlačí všelijaké myšlenky a nedají se zahnat do ohrádky jako ovce.

Co když to bude něco vážnějšího? A jako bych předjímal, že se život může změnit během pár vteřin. Je ještě brzy na takové úvahy! Ale co kdyby...

Už ani nevnímám tachometr, jak se drží skoro na stovce a taxi si proráží cestu po nábřeží. Každá minuta má šedesát vteřin a v každé vteřině se auto blíží k osudnému místu.

Nějaký člověk to přišel tátovi říct až do bytu. Někdo známý?

V poslední době táta skoro nevychází, většinu dne prospí a velmi špatně vidí. Stejně by asi nikoho nepoznal. Naopak paměť mu ještě slouží výborně!

Snažím se vytěsnit tu podivnou úzkost něčím jiným, musím přemýšlet, co se asi stalo, jak se to stalo. Nejspíš byla nakupovat! Jistě, byla nakupovat na Vánoce! Nejspíš se vracela domů.

Najednou ji vidím ve starém přízemním bytě na Hanspaulce, ve vilce, kde jsem se narodil. Do kuchyně se vcházelo rovnou z chodby, v zádveří stála nízká násypná kamna, v nichž se od podzimu topilo, a uhlí se vynášelo ze sklepa v kýblech a ukládalo do dřevěného truhlíku. V rohu pak stál litinový sporák, kde se vařilo a hlavně peklo už jen výjimečně, většina jídel se totiž připravovala pouze na plynovém dvouvařiči.

Máma stojí u kamen, přikládá a na nízkém plechu voní švestkové koláče se žmolenkou, jak je právě vytáhla z trouby a položila na kredenc. Nenápadně jsem se přitočil a jeden kousek nepozorovaně ukradl. Ovšemže to viděla, ale nic neříká. I když si myslí, že by bylo lepší si s tím sednout ke stolu.

Koláč je horký, že pálí na patře, musím sousto jen opatrně přealovat, ale nevádí mi to. Celá kuchyně voní cukrem, skořicí a vanilkou. Odložím si školní brašnu a posadím se na truhlík, abych všechno mohl sledovat.

Taxi se řítí serpentínami nad starým Bráníkem a tou vinutou spojnicí vzhůru k sídlišti. Když jsme se přistěhovali sem, na druhý konec Prahy, tahle ulice ještě neexistovala, jezdilo se od Bránického nádraží dvěma autobusy. Oba končily po jedenácté hodině, a když se člověk zpozdl – a to se stávalo aspoň jednou týdně, musel šlapat z údolí od pivovaru pěkně nahoru přes Hodkovičky pěšky.

Začátky na sídlišti byly asi všude obtížné. Rozbředlé bláto, jediná telefonní budka skoro v polích a malý obchod ve staré zástavbě, mezi nízkými domečky, které se docela ztrácely mezi betonovými krabicemi.

„Kampak to bude,“ ozval se řidič. Probralo mě to a zároveň trochu vyděsilo.

„Zajedte na parkoviště, tamhle...“ ukazuji, jako bych se najednou nedokázal přesvědčivě vyjádřit.

Taxi zastaví přímo před vchodem.

„Tak... ať to dobře dopadne!“ říká šofér s účastí. Asi to skutečně také zažil. „Nemám na vás počkat... kdybyste...“

Vůbec mě to nenapadlo!

„Ano, počkejte!“

Vyjedu nahoru výtahem a vpadnu do bytu jako vi-chřice.

„Tak co se stalo?“

Táta sedí v pokoji v křesle a vypadá docela klidně, i když asi uvnitř vůbec klidný není. Pomalu vstává a jde ke mně.

„To jsi ty, Honzo?“

„Jo, to jsem já!“

Asi se mu ulevilo. Už na to drama není sám.

„Jsi tady brzo!“ Jako by na tom záleželo! Možná se mu nechce jít rovnou k věci, mluvit o tom.

„Máma šla odpoledne něco nakupovat. A když tu nebyla v půl šesté, už jsem měl strach. A pak zazvonil ten člověk, že je soused z vedlejšího domu...“

„A co je s ní?“

„Asi ji odvezli do nemocnice.“

„A kam? Nevíš?“

„Nejspíš do Krče.“

„Pojedu tam,“ rozhodl jsem se. Nejlepší bude vy-zvědět podrobnosti na místě. Už za sebou zase zavírám dveře a jednou nohou stojím na chodbě, když zazvoní telefon, pevná linka.

„Vezmeš to?“

To se ví, že vezmu. Co kdyby to bylo něco důležitěho. I tak mi buší srdce kalupem a tuká až v hrdle.

„Kapitán Marková, kriminální služba Policie České republiky. Já budu vyšetřovat havárii vaší...“ od-

mlčela se, jako by se nemohla rozhodnout, jak mě oslovit. Usnadnil jsem jí to.

„Já jsem syn!“

„Aha, pan doktor,“ byla okamžitě v obraze. „Už máte nějaké zprávy?“

Zaskočilo mě to! Taková rychlost.

„Ne, ještě nic nevím. Jsem na cestě do Thomayerovy nemocnice.“

„Dejte mi pak vědět, jaký je stav vaší maminky! Sloužím celou noc! Ať to dobře dopadne!“

Ještě nadiktovala své telefonní číslo.

„Tak tedy kriminálka, ne dopravní služba...“ uvědomil jsem si. To znamenalo, že je to vážné.

„Vrátíš se, vid’?“ ujišťoval se táta. „A řekneš mi, co s ní bude?“

„Jasně, přijedu, buď v klidu.“

Jako by něco tušil.

„Ona se bála, že bude dlouho umírat...“ pronesl zamyšleně. Nereagoval jsem na to a vyběhl ven.

Řidič taxi stál opřený o vůz a rozhlížel se kolem.

„Do Thomayerovy nemocnice?“

„Ano, nejspíš na chirurgii... nebo na ARO...“ Zvláštní věc: tahle nemocnice je mi důvěrně známá. Tady jsem sbíral první praktické zkušenosti ještě jako medik. Dvoje prázdniny, stáže.

Dvakrát na interně a jednou na chirurgické praxi. Je to už třicet let... Všichni se za tu dobu vyměnili, sestry, doktoři i primáři.

Když jsem poprvé přišel na internu, neuměl jsem ani pořádně změřit krevní tlak. Ale všechno se člověk naučí. Na interním oddělení mi dali na starost pokoj, kde bylo asi dvacet starých babiček. A já měl příležitost ověřit si, jak se dá využít psychologie v praxi. Přicházel jsem na vizitu, usmíval se, tu a tam se zastavil u nějakého lůžka, tu a tam jsem vzal babičku za ruku, tu a tam ji pohládl. A zázrak! Už třetí den jako by celý pokoj ožil. Ráno, než jsem přišel, se

všechny načesaly a hlídaly, jestli jsem u některé postele nezůstal déle. Fungovalo to.

A na chirurgii? To bylo ještě lepší! Ošetřoval jsem pokoj intenzivní péče, na kterém leželo deset kluků, všichni v bezvědomí po úrazech na motorce. A já si v tu dobu zrovna rozšiřoval řidičák na motorku. No, samozřejmě, jezdil jsem, plížil se podél chodníků a instruktor se nestačil divit. Tak jsem mu vyličil, jaké případy zrovna ošetřuji – a docela zjihnul.

„Jen jezděte pomalu... je to lepší!“

Taxi stojí před vjezdem pro sanitky.

„Mám na vás ještě počkat?“

„Asi ne...“

Vešel jsem do té studené chodby a zamířil ke službě ve vrátnici. Taková náhoda! Jediný člověk, který mě tu po třiceti letech poznal.

„Jé, pane doktore!“

Zvláštní pocit, když se na vás v neznámém a cizím prostředí někdo usměje! Ostatně tehdy, „za mých časů“, byla chirurgie v jiném pavilonu...

„Dobrý den, jakpak se máte?“

„Ale... hledám... jestli sem přivezli maminku, porazilo ji auto... pokud vím...“

Vrátná se zarazila, asi se jí to všechno teprve v tu chvíli spojilo.

„No... to bude asi ona, dali ji na ARO! Počkejte, podívám se!“ a začala se usilovně přehrabovat v papírech na pultíku. „Ano, tady to mám! Ale mám pocit, že ji vezli hned na céťčko...“

Možná chtěla ještě něco říct, ale ani já jsem neměl dost odvahy, abych se zeptal. Je to asi hodně špatné. Začínal jsem si všechno skládat dohromady.

„Kdo ji ošetřuje?“

„V prvním patře, zajděte si tam...“

Nemělo smysl se dál vyptávat.

Lékařka, co měla žurnální službu, byla ještě mla-

dá, nejméně o generaci mladší než já. Určitě už věděla, koho ošetřují, určitě znala i mě.

Sedla si proti mně u stolečku na chodbě a hledala slova, co a jak mi říct. Kolegové se některé věci těžko zamlžují a hlavně, nedá se nic zamlčet.

Napadlo mě, že jí to musím trochu usnadnit.

„Je to závažné? Hodně závažné?“

Podívala se na mě a přikývla. Snad byla ráda, že to nemusí nijak vysvětlovat, že není třeba vybírat slova.

„Kolega s ní jel na rentgeny a zkusili jsme transfuzi perfuzí... Nereaguje...“

Musel jsem se nadechnout.

„Mělo by smysl, abych se na ni šel podívat?“ Byla to otázka, která padla do naprostého ticha. Kolegyně zvedla hlavu a neznatelně zavrtěla hlavou.

„Věřte mi, uděláme všechno, co bude v našich silách...“

Nepochyboval jsem o tom. Ostatně dva službu mající lékaři byli tím případem docela vytížení... Neuměl jsem se v tu chvíli rozhodnout.

„Mám tu čekat? Anebo...“

Cítil jsem, že je trochu na rozpacích. Mnohem snadněji se jedná s někým, kdo o celé situaci nic neví. Tady musela věty formulovat přesně.

„Dostala náraz zepředu a na levý bok, letěla asi pět metrů...“ Snad mi tím chtěla usnadnit rozhodování.

„Nějaká vnitřní zranění?“

Nemělo smysl záležitost obcházet.

„Nejspíš ano. Kolega je s ní na cétečku... Máme podezření na utrženou slezinu... zlomeniny...“

Bylo mi už jasné, že jestli máma přežije, musel by se stát zázrak. A věděl jsem, že oni tady dělají maximum, jenom zázraky neumějí. Když jsem kdysi sloužil na téhle chirurgii, přivezli odněkud z ulice příbuzného slavného chirurga, profesora Poláka. Byl to snad jeho synovec, student, uklouzl a tramvaj mu ujela no-

hu, byla nutná amputace. A primář mě pověřil, abych to s profesorem vyřídil – jestli nechce tu operaci vést sám... Tváří v tvář té hrozné situaci profesor, taková osobnost, požádal, aby to odoperoval primář. On nemohl, neměl na to dost síly. Právě na tuhle chvíli jsem si vzpomněl. Ani já bych neměl dost síly...

„Jděte domů, zavolejte...“

„Kdy?“

Pokrčila rameny.

„Asi v deset...“

Možná měla na jazyku ještě nějakou větu, ale postrádalo smysl ji vůbec vyslovit. Podali jsme si ruku a doktorka byla ráda, že má takový nepříjemný rozhovor za sebou.

Sešel jsem do přízemí. Vrátná stála za pultíkem a něco vyřizovala se sanitáky, kteří právě někoho dovezli. Ještě ležel na nosítkách.

Když mě spatřila, zvedla hlavu.

„Jak to vypadá?“

Jen jsem pokrčil rameny, nechtělo se mi vysvětlovat podrobnosti. Vyšel jsem do areálu nemocnice, který se ztrácel ve tmě, pod zataženou oblohou.

Co dál? Co teď dál?

Musel jsem se vrátit k tátovi, jsou to jen dvě stanice autobusem. Mechanicky jsem nastoupil a docela mi vyhovovalo, že nemusím mluvit. Připadalo mně, jako by mi v hlavě někdo udělal průvan.

Na Novodvorské jsem vystoupil a teprve na přechodu jsem si uvědomil, že stojím na tom kritickém místě. Na vozovce byla zelenou fosforeskující barvou zakreslena postava. Místo střetu.

Jak k tomu mohlo dojít? Čí nepozorností? Vždyť je tu rovina, přehledný úsek. Jen přechod z téhle strany je na začátku kryt zaparkovanými vozy. Jel řidič příliš rychle, nedával pozor, anebo máma vstoupila do vozovky bez rozhlédnutí, zamyšlená? Na to asi nikdo neodpoví.

Táta seděl v pokoji, jak jsem ho opustil, ani si nerozsvítil. Pohlédl na mě, jako by čekal tragickou novinu. Nedokázal jsem mu říct, jak je stav vážný.

„Viděl jsi ji?“ zeptal se.

„Ne, byla na vyšetření,“ snažil jsem se vysvětlit. „Mám zavolat později...“

mlčel, jen přisvědčil.

„Tak tam zavolej. Pak mi řekneš...“

Jak je v tom starém panelákovém bytě najednou prázdné. Na sporáku stojí nějaký kastrol s roštěnkou, v hrnci vařené brambory.

„Dáš si něco k jídlu? Nevečeřel jsi!“

„Já ani nemám hlad... Snad hrníček čaje.“

UVědomil jsem si, že se o něj bude muset někdo postarat. Tak náhle se všechno změnilo, nebyl ani čas se připravit.

„Jdi spát... Já zítra rovnou z práce zajedu do nemocnice a pak se zastavím. Zvládneš to tady sám?“

Do toho zazvonil telefon. Brácha. Vyděšený.

„Co se stalo? Mám přijet? Jak to vypadá? Je to vážné?“ chrлил na mě otázky, na které jsem nechtěl před tátou odpovídat.

„Nejezdi, to by nemělo cenu. A zavolám ti večer, po desáté!“

Pochopil a na nic se dál neptal. Připravil jsem tátovi hrnek čaje, přidal jeden Neurol, aby se mu líp usínalo, a počkal jsem, až se uloží do postele.

Do toho ještě jednou zazvonil telefon. Kriminálka, kapitánka Marková.

„Ne, nic nevím, jsou tam zranění...“ Věděl jsem, že táta poslouchá, a musel jsem opět vážit slova.

„Já jsem už vyšetřovala tu řidičku...“

„Je to řidička?“

„Ano, je to pětatřicetiletá žena, vdova se dvěma dětmi. Zhroutila se mi tady. Prý vůbec nikoho neviděla.“

„Ozvu se vám v noci, mám se zeptat v deset.“

Lidská tragédie. Ale co já s tím?

„Kdo to byl?“

„Kriminálka. Spi!“

„A je něco nového?“

„Zatím ne.“

Pozhasínal jsem světla v bytě, zkontroloval plyn a tiše jsem se vytratil z bytu. Návrat domů byl náročný, jako bych podvědomě oddaloval chvíli pravdy. Jako bych se bál sedět a čekat mezi čtyřmi stěnami, až se čas posune a já zvednu telefon. Ale věděl jsem, že realitě neuniknu.

Chce se mi vůbec znát pravdu?

Ani večeret se mi nechce, nemám hlad. Zbývá ještě hodina a půl a pak bude ta neúprosná pravda platit natrvalo. Vlastně to už vím, cítím, jenom si to ještě nedokážu připustit. A nemohu přitom nikomu říct, co bude následovat, nebudu moci vyslovit, co vím. Obrovská nevýhoda lékaře proti ostatním. Zná realitu! Ví, co je možné a co je pravděpodobné. Tuší víceméně přesně, jak se bude všechno vyvíjet.

Čas plyne velmi pomalu. Na televizní obrazovce se míhají nějaké postavy, ale jejich řeč mi nedoléhá do vědomí.

Co dál? Jak dál? Jsou chvíle, kdy je člověk na všechno sám.

Nejtrýznivější představa je ovšem ve chvíli, kdy člověk nemůže na dálku do ničeho zasáhnout, je jen pasivním divákem, který je nucen přihlížet a nemůže na sebe vzít ani malý dílek zátěže.

Máma teď bojuje o život. Vteřiny odtikávají.

Sedím u tenisového kurtu na Štvanici a hraje můj mladší bratr, Petr. Na všechny sporty má šikovné ruce a nohy a na co sáhne, to mu jde. V osmi letech hraje na mistrovství Prahy v pálkovém tenise. Všechno jako v normálním tenise, jen kurt je malý a hraje se dřevěnými pálkami.

Cítím se jako jeho kouč a doprovod v jedné osobě.

S každým úderem prožívám stejné chvění, mimoděk svírám zapěstí, jako bych chtěl servírovat či smečovat. Líbí se mi, jak hraje, a držím mu palce.

Nad centrálním kurtem svítí palčivé slunce, všichni si otírají pot. A kolem se motají funkcionáři svazu a dohadují se mezi sebou, tipují vítěze. Měl by to přirozeně být někdo ze „stáje“ pana Semráda, který na Štvanici ty malé trénuje. Byla by ostuda, kdyby nejlepší tenisový klub neměl i nejlepší mladší žáky...

Mají své favority, ale já bráchovi věřím. Kdybych tak mohl v některých okamžicích stát na jeho místě! Jenže to nejde, musí to zvládnout sám.

Dokonce přijela i televize a také z deníku Sport chtějí vyfotografovat předem vítěze. Ovšem, bude to přece někdo odtud! Nejspíš jeden z bratrů, kteří tu hrají.

A tak je na sousedním kurtu postaví proti sobě a předstírají zápas. Bratrovražedný boj.

Jak se to říká v jednom ruském přísloví? Neporadíte zajíce, co ještě běhá po poli... Jak bych si přál, aby jim brácha změnil plány, kdo ví.

Petr postupuje pavoukem až do semifinále. Tady naráží na mladšího z favoritů.

„Máš trému?“ ptám se.

„Nemám,“ říká bratr po pravdě.

„Tak se neboj útočit, nebo tě upinkají!“

Jen přikývne. Dám mu napít trochu hořkého čaje z termosky a jdeme zase na kurt. Teď už mám trému já. Děsnou. Ale snažím se nedávat nic najevo.

Servis jako dělo! Protihráč se ani neohlédne. Eso! Ruce mi vyletí nad hlavu, až se trochu stydím. Tatínek mladšího favorita, který se jmenuje, tuším, Míša, sklopí hlavu. Určitě to prožívá ještě silněji, ještě emotivněji než já.

Prudký forhend na pravou lajnu, dozadu, lob a smeč! A znovu!

„Hraj pořádně!“ zlobí se tatínek na protější straně a já na bráchu jen mrknu. Hraj, jak dovedeš, co bych ti říkal!

Malý Míša je z takové silové hry úplně vyvedený z konceptu, nedaří se mu vracet míče od zadní čáry, jeho servis je slabší a nezískává mu body.

Za hodinu je po zápase. Petr vyhrál! A docela přesvědčivě.

Začínají nás obcházet s větším zájmem. Odkudpak asi jsme? Jak je vůbec možné, že někde jinde než tady na Štvanici může vyrůst tenisový talent? To by se mělo nejspíš zakázat. A já nikomu nebudu vysvětlovat, že jsme přišli z Hanspaulky, kde na kurtech kousek od našeho domu hraje taková elita jako hrabě Richard Schönborn a taky Honza Kukal!

Vidím docela zřetelně odpolední finále. Nastupuje černý kůň turnaje proti favoritovi místního klubu. Starší bratr se jmenuje Viktor a je jistější, odvážnější.

Bude to vyrovnaný zápas. A celý klub přichází fandit svému adeptovi. Já jsem na druhé straně sám. Vnitřně mě hřeje, že jim zamícháme s výsledky, a věřím, že jejich suverénní odhad se ve skutečnosti nepotvrdí.

Odněkud se zas vynoří fotograf a pro jistotu fotografuje i bratra. Co kdyby se nepotvrdila štvanická jistota a jejich favorit prohrál?

Opravdu je to velmi dramatický zápas a postupně strhne sportovní diváky, že už přestávají fandit jen svému favoritovi, ale spravedlivě aplaudují i zákrokům soupeře.

V prvním setu je to pořád nerozhodně, ještě se nepočítá jako později, zkráceně, hraje se na dva vítězné gamy.

A servis je zase na bratrově straně, podařil se hned první, jen taktak ho protihráč odvrátil a už stojí brácha u sítě a... ta rána vyrazí divákům dech! To byla

bomba! A od té chvíle má režii zápasu ve svých rukou, druhý set vyhraje snadno. Stává se mistrem Prahy v pálkovém tenise!

Vraceli jsme se domů tramvají a z Bořislavky jsme šlapali pěšky, protože nám ujel trolejbus. A mě možná bolely nohy a ruce víc než bráchu. Musel ještě běžet na kurty, aby se pochlubil ostatním!

„Je deset, měl bys tam zavolat...“ připomíná Marcela, jako by měla pocit, že na to zapomenu. Nezapomenu, jen to v duchu oddaluji, nechci ještě slyšet tu neodvratnou pravdu.

Zase stojím vedle kurtu a nemohu zahrát přesný forhend. Je to na někom jiném.

Telefon chvíli vyzvání. Nejraději bych zavěsil. Konečně se ozývá kolegův hlas.

Nemusím se představovat. Ví, o koho jde. O to je vždycky těžší, když se má sdělovat smutná zpráva. Raději začíná kroužit zdaleka, nechce říct tu nevratnou informaci přímo.

„Věřte, udělali jsme všechno, úplně všechno... Zkoušel jsem i transfuzi perfuzí, ale cévní systém zkolaboval...“ Snad čeká, že něco řeknu, zmlkne.

„Já vím, dovedu si to představit,“ odpovídám tiše, ale už mi nějaká hořkost stoupá do krku, jako bych si teprve teď uvědomil, že zázraky se nekonají. A že to tak je asi lepší.

„Dáte nám souhlas, abychom ji... odpojili?“

Musím se nadechnout. V téhle situaci jsem ještě nikdy nebyl, neumím ji řešit z nadhledu, slzy blokují hlas, i když se snažím ovládat.

„Ano, jistě... A děkuji...“ Ví, že udělali i nemožné. Máma to prostě vzdala.

„Upřímnou soustrast!“

Odložím sluchátko a zůstávám sedět bez hnutí. V pokoji je ticho. Zabránit se tomu nedá, slzy všechno zamlžily.

„Konec. Je konec...“

Musím se vzpamatovat, zavolat na kriminálku, zčásti se mi to daří. Už to není jen havárie se zraněním, ale zabití z nedbalosti. Co na tom záleží? V hlavě se mi honí všechno, co teď, a hlavně zítra, musím zařídit. Vyzvednout zprávu, odvézt její věci, zařídit pohřeb, donést šaty na katedru soudního lékařství. Anebo kam?

A zavolat bráchovi. Stát se tím poslem špatných zpráv.

Brácha asi seděl u telefonu. Možná hypnotizoval pohledem displej.

„Petře, máma umřela...“

Co na tom, jestli to bylo v půl osmé, když se tělo vzdalo, anebo v deset, kdy odpojili přístroje? Dvě hodiny bojovala.

Brácha mlčí a vnímám na dálku, že nemůže mluvit. Snažím se najít slova a dá mi obrovskou námahu, abych je vyslovil, abych vůbec uvažoval.

„Teď se musíme postarat o tatú!“

„Jasně...“

„Já dojedu v poledne do nemocnice a vyzvednu její věci a všechny papíry a pak se sejdeme u něj. Tak v půl jedné...“

„V půl jedné,“ opakuje mechanicky. A odhodlává se zeptat. „A jak to bylo, co o tom víš?“

„Měla určitě zranění neslučitelná se životem. Kdyby to přežila, stejně by musela mít neustálou péči... Co by to bylo za život? Tolik se bála, že bude dlouho umírat...“

Musel jsem působit přesvědčivě.

„A kdy to řekneme tátovi?“

Chvilí jsem uvažoval.

„Rozhodně ne teď a rozhodně ne telefonem. Řeknu mu to zítra, ale on to asi stejně tuší. A hned mu dám injekci...“

Bylo třeba všechno připravit. A celkem samozřejmě se toho ujal starší syn.